

Vennlighet på LEIREN

Av Jordan Monson Wright
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

Kat gned nervøst på protesens mens mamma kjørte nedover grusveien. "Mamma, jeg er redd."

Mamma smilte mildt. "Jeg vet det. Men jeg tror du vil like sommerleiren, vennen min. Tenk på alle de nye barna du vil møte."

Kat sa ingenting, men inni seg tenkte hun: *Det er akkurat det jeg er redd for.*

Det tok ikke lang tid før de kom frem til dagsleiren. Mamma tok med Kat for å snakke med leirrådgiveren Brian. Hun sa til ham: "Kat fikk amputert armen som baby." "Det påvirker henne ikke under lek, men det gjør det av og til litt vanskelig for henne å møte nye mennesker."

"Ikke bekymre deg, Kat", sa Brian. "Vi er alle glade for å ha deg her."

Kat hadde det moro da hun møtte barna i gruppen sin. De kalte seg de lilla tigre. De gikk på fottur, spiste ost og kjeks, og hadde kappløp. Kat var en av de raskeste i gruppen.

På slutten av dagen fortalte Brian at de skulle konkurrere mot en annen gruppe i et sekkeløp. Kat håpet at de lilla tigre skulle vinne!

Da det var hennes tur, trakk Kat sekken rundt knærne og begynte å hoppe. Men sekken var vanskelig å holde opp med én hånd, og hun snublet over det tunge stoffet. Kat falt og rullet på gresset. Da hun reiste seg igjen, hadde det andre laget allerede kommet i mål. Kats lag hadde tapt.

Under middagen den kvelden fortalte Kat foreldrene om hvor dårlig det gikk under sekkeløpet. "Jeg vil ikke tilbake til leiren", sa hun. "Laget tapte på grunn av meg. De vil ikke at jeg skal komme tilbake."

Kat visste hvordan det føltes å være annerledes.

"Men kjære vene." Mamma ga Kat en klem. "Jeg er sikker på at de nye vennene dine fortsatt er glad i deg. Og du vet hvem som alltid er glad i deg uansett, ikke sant?"

"Ja, dere." Kat smilte litt.

"Ja. Vi er glad i deg! Og det samme er vår himmelske Fader. Du er hans barn også, ikke glem det!"

"Det høres ut som om du hadde det gøy før sekkeløpet", sa pappa. "Hvorfor gir du ikke leiren et forsøk til?"

Kat nikket. "Greit."

Pappa smilte. "Prøv å legge merke til når folk er snille mot deg. Og se etter måter å være snill mot andre på. Det hjelper alltid for meg når jeg har det tøft."

På leiren dagen etter hilste barna fra Kats gruppe på henne ved å gi henne high-five og klemmer. Ingen nevnte sekkeløpet, og Kat glemte hvor bekymret hun hadde vært. Hun spøkte og lo med de nye vennene mens de ventet på at aktivitetene skulle begynne.

Så kom rådgiveren Brian bort til gruppen. Ved siden av ham var en gutt på Kats alder. "OK, lilla tigre", sa Brian. Vi har en ny venn i dag. Han heter Rodrigo. Rodrigo snakker bare spansk, så vi prøver å finne en rådgiver som snakker spansk for å hjelpe ham."

Kat lærte spansk på skolen, men hun kunne bare litt. Hun var for redd til å prøve å snakke med Rodrigo. Så så hun på ham. Han virket også redd. *Å ikke snakke samme språk som de andre barna må være tøft*, tenkte hun. Hun visste hvordan det føltes å være annerledes.

Kat husket hvordan alle de nye vennene hadde ønsket henne velkommen til gruppen. De fikk henne til å føle seg elsket, akkurat som Jesus ville. Hun ville gjøre det samme for Rodrigo.

Kat husket hvordan man sier "hei" på spansk. Så hun trakk pusten dypt og gikk bort til Rodrigo. "Hola", smilte hun.

Rodrigo sluttet å se bekymret ut, og smilte tilbake. Kat holdt frem håndprotesen sin.

"¿Amigos?" spurte hun. *Venner?*

Rodrigos smil ble større. Han tok henne i hånden og ga henne et godt håndtrykk. "Amigos." ●

